

Zonderlingen

Zonderlingen

Roman

Franciscus Spaan

2024

Schrijver: Franciscus Spaan

Omslag (schilderij en ontwerp): Franciscus Spaan

ISBN: 978-9-46512-376-9

WIVH boeken

© Franciscus Spaan

contact: postfs@proton.me

Do not forget
this is but to whet
thy almost blunted purpose.

Shakespeare – Hamlet

Zonderlingen - de hoofdstukken

Ingang.....	10
Water.....	11
Verzameling.....	12
Kussen.....	13
Spelen.....	15
Genieten.....	19
Wandelen.....	21
Zitten.....	24
Liggen.....	26
Luisteren.....	27
Leunen.....	29
Waaien.....	32
Lopen.....	34
Kopen.....	36
Kloppen.....	39
Aankomen.....	40
Vertrekken.....	41
Spreken.....	43
Eerste dag.....	46

Zachtjes.....	47
Dof.....	50
Misselijk.....	52
Hard.....	53
Koud.....	55
Bedrukt.....	56
Ongewoon.....	57
Voorzichtig.....	58
Anders.....	59
Gevaarlijk.....	61
Wakker.....	62
Tweede dag.....	66
Idylle.....	67
Hoop.....	71
Paradijs.....	72
Fles.....	74
Kans.....	75
Vrouw.....	76
Hemel.....	78
Derde dag, ochtend.....	84
Wieke.....	85

Kapitein.....	90
Margot.....	92
Pauline.....	95
Ben.....	98
Dikke.....	99
Loen.....	101
Stijn.....	102
Kind.....	103
Ruud.....	104
Lange.....	107
Vera.....	109
Zwarte.....	113
Henriette.....	114
Rozalynde.....	116
Derde dag, namiddag.....	120
Steeds minder.....	121
Betere tijden.....	124
In de verte.....	126
Naar boven.....	133
Alles geregeld.....	136
Niets gezegd.....	141

Heel persoonlijk.....	143
Als doorns.....	144
Steeds dichterbij.....	149
Uit nostalgie.....	151
Op afstand.....	153
Grote ogen.....	156
Uitzicht.....	160
Rozalynde.....	161
Het kind.....	161

Ingang

Water

Stijn stond stil, starend naar de naar de fles met water in zijn hand, waarin zijn voordeur zich in onbegrijpelijke vormen uit groen en goud verloor. In zijn andere hand de sleutel. Maar er gebeurde niets. Hij stond.

Zijn blik verschoof naar de overblijfselen van zijn tuin, een dor relikwie na de aanhoudende droogte – er kwam een herinnering naar boven, direct gevolgd door een ander beeld, een beeld dat nog niet af was; het verdween. Maar vergeten is niet hetzelfde.

Langzaam stak hij de sleutel in het slot.

Gedachteloos draaiend zei hij

„Waarom niet?”

Hij schudde zijn hoofd en besprong de drempel van zijn huis – te snel: onmiddellijk stak een scherpe pijn in zijn rechterbeen.

Duur, donker, koud en leeg wachtte op hem. Hij was het gewend, maar hij wilde niet. Hinkte naar binnen.

Op de salontafel lag een oude krant.

Verzameling

Enkele dagen eerder.

Kussen

Omgeven door de lage, witte muurtjes van de Aloha Beach Club, staarde Vera naar de wijde blauwe glinsterende vrije zee, leunend met haar blote ellebogen op de bar, haar lichaam langzaam losjes draaiend op een kruk, en denkend aan – mmmjjjaa wat had ze nu toch ook al weer gedacht ... net was het er nog ... iets ... over ... ja ... nou ... ach

Niets.

Een gevoel van ontevredenheid begon haar te bekruipen.

Ontevreden, zelfs hier, waar alles precies bij haar paste, met wit-blauwe gebouwen, de bruinverbrande barkeeper, vergroende palmpotten, en de dagelijkse rode zonsondergang zonder copyright.

Nee, schrijven ging niet meer. Haar uitgeverij vroeg steeds minder vaak naar het nieuwe boek, dat er niet was. Pogingen om zich te laten inspireren waren vruchteloos gebleven, kinderloos – was ze in de literaire menopauze? Ze kon er niet om lachen. Het hotel, het strand, de club, de zee – Vera's verstikkende verveling.

Ze begon te staren in haar meedogenloos lange longdrinkglas, duizelend, diep zuchtend

„waarom niet?”

Geen antwoord steeg op uit het glas, haar adem besloeg geluidloos, er was alleen het tingelen van de ijsklontjes door haar onwillekeurig bewogen hand.

Vaag hoorde ze toen nog iets anders, onduidelijk, alsof ze zelf in het glas zat en niet over de rand heen kon luisteren – iemand zei iets, misschien tegen haar, iets met een boot, met een eiland, maar het had niets met haar te maken. Of toch wel. Ze kon zich niet concentreren en liet haar hoofd op de bar rusten. De zee ruiste met haar adem mee, en ze viel een moment lang in slaap, en droomde onrustig, dwalend in eindeloos lange gangen zonder ramen, en achter elke deur die ze niet openmaakte het onverwachte.

Binnen de benepen rechthoek begon Ben, de barkeeper, zich intussen strategisch naar de hoek van Vera te dirigeren, ongezien, dat dacht hij, door zijn baas, die meer over de bedreigende situatie van de club nadacht dan over haar barkeepertje. Hij toucheerde enkele nog een keer te poetsen bardelen, de nog een keer te controleren stand van de likeuren, en landde met een grijns vakkundig vlak bij haar hoofd, rustend op de bar.

„Kussen nodig?“

De gespletenheid van zijn vraag ontging haar, vooralsnog zonder gevaar. Half ontwakend richtte ze zich op.

„Wat? Nee. Dank je.“ Ze probeerde haar haar vorm te geven; half lang en bruin. Haar blauwige ogen deden wonderen; soms.

„Heb je iets om me weer op mijn benen te krijgen?“ vroeg ze. Ben begon medelijden te krijgen en liet de diverse mogelijke dubbeldekkerantwoorden achterwege.

„Tuurlijk, wacht maar even.“

Aan de late middaghemel begonnen wolken te ontstaan; een lichte bries was voelbaar. Zou het vandaag nog regenen? Ben kwam terug naar de Noordwesthoek.

“Hier, opdrinken – maar pas op: als je vraagt wat er in zit, dan zeg ik het”.

„Dank je wel“ zei Vera – nog voordat ze dronk; dat leek haar beter.

Maar het scheen te werken, en ze stak haar hoofd de verfrissende wind in om moed te verzamelen. „De stad in, dat is misschien nog het beste nu“ dacht ze, en zonder verder op Ben te letten gleed ze van haar barkruk en verliet de witte rechthoek via het Westen, passeerde het te kleine zwembad en ging, eerst nog wat wankelend, op weg.

Spelen

De wind waaide wezenloos; het was nog warm. Loen, zwetend aan een zuidelijk rond tafeltje binnen de witte rechthoek, zat ruggelings op de

stoel, van de bar af gedraaid, en had uit kunnen kijken over de zee, maar keek door oosterse oogleden naar wat op de telefoon niet gebeurde, onrustig – dat zag je echter niet, in ieder geval niet op het eerste gezicht. Ook zag je bij Loen op het eerste gezicht niet of hier een vrouw of een man zat, of wellicht allebei of iets onzijdigs of nog anders.

Eigenlijk begon het tijd te worden naar het hotel te gaan. Een toren aan de rand van het strand met uitzicht over de zee – tenminste in de kamer van Loen, hoog en duur – hij had er slechts één maal een verachtende blik op geworpen: een vrijwel lege zee, met ver weg een of andere constructie, als een kras op een te dure auto. Daar hield ze niet van.

Thuis – tja, dat leek niet eens zo ver weg, met altijd dezelfde telefoon in zijn hand – deed ze veel aan yoga; een poging om te ontspannen. Spanning die ze meebracht van zijn werk, maar ook van verder weg, van vroeger, of van verkeerde vrienden en vriendinnen of een foute opvoeding.

Hier, in de toeristenstad, had hij in een wijnhandel iemand ontmoet, die had gezegd dat zij de ontspanningsoefeningen wel eens wilde uitproberen: Rozalynde. Lang rood haar, scheve tanden en koortsige ogen. Genoeg voor een tempe-

ratuurverhoging bij mensen in haar omgeving; maar Loen was vandaag onrustig, en niet alleen vandaag. Nog een laatste blik op de telefoon – niets.

Het bedrijf had zijn loonslaaf hierheen gestuurd; als bouwvoorbereider, zeiden ze – over zijn werk zei ze meestal niets tegen anderen; maar ook zelf wist ze dit keer niet precies waarom het managementteam hem wilde hebben – wat voor werk, wat er gedaan zou moeten worden. „Geniet eerst maar, je hoort het wel, wanneer de tijd rijp is“. Dat beviel haar niet. Nog steeds kon hij niet besluiten op te staan.

Rozalynde bevond zich niet binnen witte muurtjes; ze rookte een Frans klinkende sigaret binnen het daarvoor aangegeven gebied: een cementen bodem met een plastic dak, ongeveer halverwege van de club naar het strand.

Vanaf het strand, waar de zee haar golven en schelpen aan land brengt, kwam een waaierig kleurrijk kind naar haar toe.

„Ik ga spelen“ zei het.

„Hallo lieverd; spelen? Mmm, goeie beslissing hoor; je neemt betere beslissingen dan ik. Weet je wat? Neem je er ook eens een keertje één voor mij?“